

Sygn. akt II Kz 102/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Prezes SO Robert Pelewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Skuza

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 15 lipca 2015r.

sprawy **M. B.**

obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 k.w.

na skutek zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonej M. G. na postanowienie Sądu Rejonowego w Nisku w sprawie sygn. II W 183/15 o umorzeniu postępowania o wykroczenie w stosunku do obwinionego M. B.

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.o.w.

p o s t a n o w i ł :

I. **utrzymać** w mocy zaskarżone postanowienie,

II. **zasądzić** od M. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych).

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2015r. w sprawie II W 183/15 Sąd Rejonowy w N. (...) działając w oparciu o art. 5 § 1 pkt 4 k.p.o.w. w zw. z art. 45 § 1 k.p.o.w. umorzył postępowanie przeciwko M. B. obwinionemu o to, że w dniu 5 października 2013 r. na drodze publicznej (...) pomiędzy miejscowościami N. N. kierując samochodem B. o nr rej. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez wykonanie manewru wyprzedzania, prawidłowo sygnalizującego zamiar skrętu w lewo samochodu osobowego M. (...), kierowanego przez M. G. i w ten sposób doprowadził do kolizji obu pojazdów, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pełnomocnik pokrzywdzonej M. G. zarzucając Sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż w niniejszej sprawie nastąpiło przedawnienie karalności wykroczenia, w sytuacji, gdy w toku wcześniejszych postępowań prowadzonych przeciwko M. B. pouczono go o tym, że jest on osobą co do której wszczęto postępowanie wykroczeniowe, co w konsekwencji oznaczało, że w przypadku M. B. ma zastosowanie art. 45 § 1 zd. 2 Kodeksu Wykroczeń.

Mając na uwadze powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę powyższego postanowienia i skierowanie sprawy do Sądu Rejonowego w Nisku II Wydziału Karnego celem przeprowadzenia postępowania wykroczeniowego.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu stwierdził, co następuje:

Zażalenie skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Jeżeli w tym

okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem dwóch lat od popełnienia czynu. Początek biegu terminu przedawnienia karalności wykroczenia rozpoczyna się od czasu popełnienia czynu zabronionego (por. art. 4 § 1 k.w.). Jak słusznie wskazuje Sąd I instancji, przez wszczęcie postępowania należy rozumieć nie samo złożenie wniosku o ukaranie, ale podjęcie przez prezesa sądu decyzji (w formie zarządzenia) o wszczęciu postępowania, na podstawie art. 59 § 2 k.p.o.w. W konsekwencji, wskazany w art. 45 § 1 zdanie 2 k.w. warunek przedłużenia okresu przedawnienia karalności wykroczenia, jest spełniony wtedy, gdy w ciągu roku od jego popełnienia postępowanie o wykroczenie zostało wszczęte przez prezesa sądu na podstawie art. 59 § 2 k.p.o.w. Odnosi się to również do sytuacji procesowych, w których czyn stanowiący wykroczenie został początkowo oceniony, jako przestępstwo i w tym samym okresie zostało wszczęte postępowanie przygotowawcze przeciwko osobie. Nie odnosi się więc do tych sytuacji procesowych, w których wszczęto postępowanie przygotowawcze tylko w sprawie (in ren).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy wskazać, że zarzucane obwinionemu wykroczenie miało miejsce w dniu 5 października 2013r., zaś w dniu 9 października 2013r. Komenda Powiatowa Policji w N. (...) wszczęła dochodzenie (...) w sprawie wypadku drogowego zaistniałego w dniu 05.10.2013r. na drodze (...) pomiędzy miejscowościami Nisko-Nowosielec, gdzie kierująca samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...) M. G. nie zachowała należytej ostrożności podczas wykonywania manewru skrętu w lewo w drogę boczną, wjeżdżając wprost pod wykonujący w tym czasie manewr wyprzedzania samochód osobowy marki B. kierowany przez M. B.. W wyniku zdarzenia obrażeń ciała doznała M. G., czym według organu prowadzącego postępowanie wypełniła znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 kk. (k.14 akt związkowych Ds 1198/13). W toku wskazanego postępowania przesłuchano zarówno M. G., jak i M. B. w charakterze świadków (k.15-16,17-19 akt związkowych Ds 1198/13). Postępowanie to na skutek wydanej w jego toku opinii biegłego zostało następnie umorzone, postanowieniem z dnia 26 listopada 2013r. wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego - z uwagi na to, że czyn stanowił wykroczenie (k.47 akt związkowych Ds 1198/13).

Następnie w sprawie VIII W 244/14 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Stalowej Woli VIII Zamiejscowym Wydziałem Karnym z siedzibą w Nisku wyrokiem z dnia 27 października 2014 r., w/wskazany Sąd uniewinnił obwinioną M. G. od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 86§ 1 k.w., a orzeczenie to uprawomocniło się dnia 04 listopada 2014 r. (k. 52 akt sprawy VIII W 244/14).

W tym miejscu należy podkreślić, że analiza akt powyższego postępowania nie wskazuje, aby w jego toku M. B. był traktowany jako osoba podejrzana o popełnienie wykroczenia, a przed Sądem Rejonowym w dniu 12 września 2014r. zeznawał on jako świadek.

Reasumując powyższe okoliczności w ocenie Sądu Okręgowego należy stwierdzić, że w ciągu roku od popełnienia wykroczenia, tj. do dnia 5 października 2014r. w stosunku do M. B. nie wszczęto postępowania o wykroczenie czy też przestępstwo, nie postawiono mu zarzutów, co powodowałoby przedłużenie karalności wykroczenia, w rozumieniu art. 45 § 1 zdanie 2 k.w.

Wobec powyższego należy uznać, że Sąd I instancji, że w niniejszej sprawie doszło do przedawnienia karalności wykroczenia w stosunku do obwinionego, co w aspekcie procesowym powoduje zakaz wszczęcia postępowania i konieczność jego umorzenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Natomiast zasądzenie od M. G. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 20 zł znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 119 k.p.o.w. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.